

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: EN BRYLLUPSAFTEN

Citation: Nansen, Peter: "EN BRYLLUPSAFTEN", i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 285. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-nansen03ny-shoot-workid72210.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

EN BRYLLUPSAFTEN LYSTSPIL I ÉN AKT.

286

287

PERSONERNE

- Johan, Brudeparret.
- Klara, Brudeparret.
- Marie, i Tjeneste hos Brudeparret.

Et nyt og velhavende møbleret Værelse, stærkt oplyst med Lys og Lamper. Rundt om Blomster. I en Krog en Bunke Pakker. Dør i Baggrunden. To Døre til Højre, to til Venstre.

1ste Scene.

Pigen lukker Døren i Baggrunden op. Brudeparret kommer ind med Overtøjet paa.

JOHAN
til Pigen.

Tak - saa kan De godt gaa i Seng.

PIGEN
ved Døren.

Der er ikke noget, Fruen ønsker?

KLARA.

Nej Tak.

PIGEN.

Herren og Fruen ønsker ikke en Kop The?

JOHAN.

Nej - vi skal ikke ha'e The. De kan godt gaa.

PIGEN.

Vandet koger ellers.

JOHAN.

Lad det koge ad hede -

KLARA.

Hm!

JOHAN.

Nej Tak, De skal ingen Ulejlighed have.

PIGEN.

Der er altsaa slet ikke noget, jeg kan hjælpe Herskabet med?

288

JOHAN.

Nej.

PIGEN.

Ja saa vil jeg ønske Herren og Fruen Godnat!

JOHAN.

Godnat.

KLARA.

Godnat min Ven. Pigen gaar.

2den Scene.

Klara. Johan. De har faaet Overtøjet af. Fremme paa Scenen.

KLARA.

Tror Du ogsaa, det var rigtigt?

JOHAN.

Hvad for noget?

KLARA.

At sige nej til Theen. Hvad maa hun tænke?

JOHAN.

Hvad hun maa tænke! At vi helst vil være i Fred den første Aften i vort nye Hjem, som Du slet ikke har set Dig om i endnu.

KLARA

vender sig om.

Aa ja Du, hvor her er festligt. Det er hende, der har ordnet alt dette. Hun er vist en rigtig skikkelig Pige.

JOHAN.

Ja, din Mo'r har jo valgt hende, og din Mo'r er Specialist i Pigefaget.

KLARA.

Hvad mener Du min egen Ven? Er Du ondskabsfuld?

JOHAN.

Mod din Mo'r - nej Du, det kunde aldrig falde mig ind!

KLARA.

Det skulde Du ogsaa nødig. For saa løber jeg straks.

JOHAN

griber hende.

Nej! ... Jeg kender saamæn ikke en eneste saa fortræffelig Kone som din Mo'r.

KLARA.

Der er heller aldrig nogen, som har forkælet mig saameget som hun. Saa pas paa, jeg ikke fortryder, at jeg har giftet mig med Dig! – Det er naturligvis ogsaa Mo'r, som har sagt til Pigen om Theen. Mo'r vilde ikke sove roligt, om hun tænkte, at jeg maatte undvære min Aftenhe med Sandkage.

289

JOHAN.

Og nu maa Du nøjes med mig! Vil kysse hende.

KLARA

bort fra ham.

Nej nej! ikke kysse mig. *ser paa ham* . Jeg tør ikke.

JOHAN

efter hende.

Tør Du ikke kysse mig? Det var nyt!

KLARA

baglæns vigende.

Ja, før – da vi var forlovede. Men nu ...

JOHAN

griber efter hende.

Nu skulde Du kysse mig meget mer.

KLARA

afværgende.

Nej, gaa din Vej – jeg tør ikke. Jeg kender Dig ikke. Du ser saa skummel ud.

JOHAN

som før.

Og Du ser saa yndig ud. – Klara, er Du bange for mig?

KLARA.

Nej, nej, bliv staaende. Ganske roligt. *Betragter ham nøje.* Jeg maa Væenne mig til Dig . . *Han vil fange hende.* Hvis Du rører mig, skriger jeg! . . . ser stadig paa ham. . . Saa, smil saa! Se, nu er Du rar! *Ind til ham.* Kys mig saa!

JOHAN

drager hende med sig.

Min søde lille Kone! . . . *Kom lad os sætte os. De sætter sig i Sofaen.*

KLARA

efter en Pavse. Nu danser de andre . . !

JOHAN.

Og din Mo'r græder!

KLARA
advarende.

Johan!

JOHAN.

Jamen véd Du, hvad hun sagde til mig, da hun kyssede mig ved Vognen?

KLARA.

Hun sagde vel, at Du skulde være elskværdig mod mig; aldrig drille mig; altid forkæle mig.

JOHAN.

Hun sagde: "Mit arme ulykkelige Barn!" – Det ulykkelige Barn var *Du*, og *jeg* var Forbryderen. Det er egentlig en aparte Maade, hvorpaa Svigermødre er venlige mod deres Døtres Mænd!

KLARA.

Det maa saamæn heller ikke være 290 hyggeligt at betro sine pæne rare Døtre til saadanne væmmelige Mandfolk!

JOHAN.

Er jeg saa væmmelig?

KLARA.

Nej, Du er meget sød.

Pavse.

JOHAN.

Hvor det er dejligt at sidde saadan – mens der er ganske stille i Huset, ingen til at forstyrre os; min egen elskede Klara – vi to, ganske alene . . .

3die Scene.

Pigen fra Baggrunden. De to flytter sig hurtig fra hinanden.

JOHAN.

Saa for –

PIGEN.

Jeg be'r Herren og Fruen meget undskyldte; men der var noget, jeg endelig skulde sige Fruen.

KLARA.

Saa, hvad var det, min Ven?

PIGEN.

Jo, Fruen sa'e, at jeg ikke maatte gaa i Seng, før jeg havde givet Herren og Fruen en Kop The.

JOHAN.

Hvad for en Frue?

PIGEN.

Fruens Fru Mo'r.

JOHAN.

Hvad Fanden bryder De Dem om, hvad hun siger!

KLARA

strængt til ham.

Johan - Du forglemmer Dig. *Til Pigen, venligt.* Naa, saa min Mo'r sagde altsaa til Dem, at De skulde give os The. Det er fuldkommen rigtigt af Dem, at De husker, hvad min Mo'r har paalagt Dem. Det er meget smukt af Dem, at De er saa pligtopfyldende. Men hverken min Mand eller jeg har Lyst til The, og Klokken er nu saamange, at De kan trænge til at komme til Sengs.

JOHAN.

Ja, og hvis De saa kunde være saa venlig -

291

KLARA

indtrængende til ham.

Du tillader maaske, at jeg giver Pigen Besked. Til Pigen, stadig venligt. De kan altsaa godt gaa nu; men De véd, at jeg sætter megen Pris paa, at De retter Dem efter de Vink, min Mo'r har givet Dem.

PIGEN.

Jeg siger Fruen saa mange Tak. Men jeg er saamæn saa lysvaagen, saa hvis der var et eller andet - -

KLARA.

Nej, De kan roligt gaa i Seng. Der er slet ingenting.

PIGEN.

Ja, saa be'r jeg Fruen undskylde og ønsker Herren og Fruen Godnat.

KLARA

venlig. Godnat.

JOHAN

arrig. Godnat.

PIGEN

i Døren.

Godnat.

4de Scene.

Klara. Johan.

JOHAN

op og ned ad Gulvet.

Det er vist en rar Pige!

KLARA

i sofaen.

Ja, jeg synes, det lader til at være en rigtig fortræffelig Pige.

JOHAN

imod hende.

Hende faar vi vist megen Fornøjelse af.

KLARA.

Man har ikke Piger for at have Fornøjelse af dem. Man har dem til at gøre Nytte.

JOHAN.

Det er en rar Maade, *hun* er begyndt paa.

KLARA

drillende.

Hvad mener Du?

JOHAN.

Jeg mener, at hun kom Pokkers til Ulejlighed før.

KLARA

som før.

Hvordan min Ven?

JOHAN.

Aa – det véd Du godt. Jeg mener, at nu sad vi netop saa hyggeligt, og saa kom den Oldenborre og forstyrrede os.

KLARA

som før.

Mig forstyrrede hun ikke.

292

JOHAN.

Vil Du dermed sige, at Du ikke bryder Dig om at være alene med mig?

KLARA.

Aa nej. Men jeg havde ingen særlig Anledning til at ville være alene med Dig netop dengang.

JOHAN.

Jeg skulde mene, det er Anledning nok, at det er vores Bryllupsaften.

KLARA

naiv.

Plejer man saa at være alene?

JOHAN

utaalmodig, spydig.

Man skulde tro, Du var født igaar.

KLARA

leende, drilsk.

Nej, – men jeg er bleven gift idag. Og det er første Gang, saa jeg har ingen Erfaring.

JOHAN

standser foran hende.

Klara – hvorfor driller Du mig?

KLARA

smilende.

Jeg driller Dig ikke.

JOHAN.

Jo, Du gør. Du piner og plager mig . . . Før var Du god og sød, og nu ... nu er Du kold og ligegyldig.

KLARA.

Du er saa ophidset Johan. Du er virkelig urimelig. Du farer op og bliver ubehagelig, fordi den stakkels Pige ganske uskyldigt kommer ind og spørger om et eller andet ... Du forglemmer Dig til den Grad ligeoverfor Pigen, at Du alvorlig ikke blot omtaler min Mo'r paa en værdig mildest talt hensynsløs Maade; men Du er endogsaa lige ved at kompromittere mig.

JOHAN.

Kompromittere Dig? Hvad mener Du?

KLARA.

Jeg mener, at din Vrede over, at Pigen kom, maatte give hende nogle højst aparte Idéer om, hvad her foregik.

JOHAN.

Aa - hun er vel ikke saa stor en Idiot, at hun ikke forstaar, at Nygifte helst vil være alene.

KLARA

fornem.

Jamen jeg vil ikke, at hun skal tro, jeg helst vil være alene med Dig. Jeg finder det højst upassende.

293

JOHAN.

Aa, siden Du har giftet Dig med mig -

KLARA.

Hvem siger Dig, at jeg har giftet mig for at være alene med Dig? Hvem siger Dig, at jeg ikke har giftet mig netop for at være sammen med saamange som muligt!

JOHAN.

Saa burde Du have ladet være med at gifte Dig.

KLARA.

Hvorfor? Naar jeg nu havde Lyst?

JOHAN.

Det var rigtigt venligt mod mig.

Pavse. Hun i Sofaen. Han paa en Stol langt borte.

JOHAN.

Klara!

KLARA.

Ja.

JOHAN

en stol nærmere.

Synes Du, dette her er morsomt?

KLARA.

Nej.

Pavse.

JOHAN

en Stol nærmere.

Klara!

KLARA.

Ja.

JOHAN

paa Sofaen.

Det er ikke værd at tale om, hvem der har Skylden.

KLARA

overbevist.

Jo, *Du* har Skylden.

JOHAN

smilende.

Du synes slet ikke, at *Du* ogsaa har lidt Skyld?

KLARA

bestemt, men behageligt.

Nej.

JOHAN.

Naa ja ja. Saa *siger* vi, det er mig.

KLARA.

Nej, vi *siger* det ikke blot. Vi *mener* det ogsaa.

JOHAN

ømt; tager hende om Livet.

Ja, saa *mener* vi, at det er mig ganske alene smiler der har Skylden.

KLARA

forsigtig.

Nej, lad mig se paa Dig ... Jeg kan ikke lide, *Du* smiler.

JOHAN.

Jeg er alvorlig som en Bibel.

KLARA.

Nej . . . jeg kan se paa Dig, at *Du* ler under Flippen. Det er meget ugalant at gøre *Nar* af sin Kone.

JOHAN.

Det gør jeg heller ikke. Men jeg 294 tænker paa Misdæderen - den eneste skyldige, vores fiffige Husnisse.

KLARA.

Som nu sover de uskyldiges Søvn.

JOHAN

tæt op til hende, sagte.

Ja, Klokken er mange.

KLARA

kælen.

Du er bestemt søvnig?

JOHAN.

Synes Du, jeg ser ud til det?

KLARA

som før.

Løft mig Op, Du. Hun strækker Armene frem. Jeg vil se Lejligheden.

JOHAN

rejser sig, tager hende i Hænderne.

Du er vist selv træt . . . saa tung Du er.

KLARA

oprejst.

Jeg er bare døven.

Tager ham under Armen.

JOHAN.

Skal vi aabne Pakker iaften?

KLARA.

Nej, lad os gemme de Visitkortskaale og Biscuitfigurer til imorgen. Iaften vil vi blot se paa Lejligheden – se, hvordan vi skal bo. *De spadserer rundt.* Dette er altsaa Dagligstuen?

JOHAN.

Ja, lige ved Entréen. Aaben for alle Vinde og Husets Venner.

KLARA.

Meget fin, meget nydelig. Men lidt stiv. Jeg kunde lide nogle Møbler paa skraa – skal vi vælte lidt Stole hulter til bulter?

JOHAN.

Nej – i Dagligstuen maa man holde paa Værdigheden. Det er Paradepindene for de fremmede Fugle.

KLARA

med Ryggen mod Publikum.

Saa vil vi her til Venstre.

JOHAN

trækker hende med sig.

Nej, først til Højre. *Tager en Armstage fra Klaveret og aabner Døren til Højre i Forgrunden.*

KLARA

kryber sammen ved hans Arm.

Spisestuen? Hu ha. Det var koldt.

JOHAN.

Har Du nogensinde hørt, at der var varmt i en Spisestue? – Som Du ser, alt i den mest passende umagelige Stil: haarde Egetræsstole med Knaster i Ryggen. Plads til 12, og naar det er Familie og gode

Venner, hvis Knæer man ikke generer sig for, saa 15.

295

KLARA.

Vi vil aldrig se andre end gode Venner.

JOHAN

kysser hende.

Helst slet ingen.

KLARA.

Vi gaar videre.

JOHAN

aabnende Døren til Højre i Baggr.

Dette er mit Værelse - i al Tarvelighed. Dør til Spisestuen for at lette Fodringen og egen Indgang fra Entréen.

KLARA

bestemt.

Det synes jeg ikke om.

JOHAN.

Værelset?

KLARA.

Nej; men det med *egen Indgang*. Det passer sig ikke for en Ægtemand.

JOHAN.

En saa dydig Ægtemand.

KLARA.

Pyt!... Nej, den Dør lukker jeg af. Du kan gaa gennem Dagligstuen.

JOHAN.

Jeg holder ikke saa meget af det - - ligeoverfor - - Fremmede.

KLARA.

Aa - vi siger, det er for Kuldens Skyld. En Ægtemand har altid Gigt. Ja - lad os saa gaa til Venstre, min Ven.

JOHAN

fører hende over til Døren i Baggr. til Venstre.

Først et Kys! *Kysser*. Saa aabner vi for Fruens Gemak.

KLARA.

Hvor henrivende; hvor lækkert!

JOHAN.

Blødt altsammen, som vi haaber dit Regimente vil blive. Blødt som dine smaa Hænder *stryger hendes Haand, der ligger i hans Arm* -- -- -- naar Kløerne ikke er fremme.

KLARA.

Men de kommer aldrig frem for Alvor, aldrig uden Du driller dem til det . . . *Peger paa den sidste Dør; kælen*. Og saa Døren dér, Johan?

JOHAN

fører hende derhen.

Til det helligste Hellige aabner den hvorind kun Du og jeg maa træde.

KLARA

kigger nysgærrig.

Der er saa mørkt - Du holder Lyset galt.

JOHAN

lægger sin Arm om hendes Liv.

Kom, saa tænder vi derinde . . . *Hvisker* Min egen lille Kone!

KLARA

op til ham; sagte.

Johan! Jeg elsker Dig. *Han vil føre hende ind.*

296

5te Scene.

I samme Øjeblik smækker PIGEN Døren i Baggrunden op. De farer fra hinanden; *hun* med et lille Hvin.

PIGEN.

Jeg beder tusind Gange om Forladelse.

JOHAN.

Bevares - ingen Aarsag. TIL Klara. Var *det* rigtigt?

PIGEN

ser først paa den ene; saa paa den anden.

Jeg kommer maaske til Ulejlighed?

JOHAN.

Paa ingen Maade, min Ven. Til Klara. Er jeg ikke flink? *til Pigen.* Hvad vil De saa?

PIGEN.

Det var ikke andet end som -

JOHAN

til Klara. *Dér* kan Du høre. Det var ikke andet end som ... Til Pigen Jamen saa er der jo ikke noget i Vejen?

PIGEN.

Ja, det var bare det, at jeg kom til at huske paa, at Fruen . . .

KLARA

fornem.

Hvad for en Frue?

PIGEN.

Fruens Fru Mo'r.

KLARA

irriteret.

De skal aldeles ikke bryde Dem om, hvad Besked De faar af andre end mig.

JOHAN

trækker hende i Kjolen; sagte.

Klara, husk det er din Moder! *Til Pigen.* Naa, lille Ven, hvad var det saa med min Svigermoder?

PIGEN.

Jo, den gamle Frue sa'e, at den unge Frue endelig ikke maatte gaa i Seng, før Fruen havde drukket en Kop The, for det havde Fruen altid plejet van i Fruens Hjem. Og saa var det, da jeg stod og klædte mig af, saa huskede jeg, at det havde jeg rent glemt, og at Fruen havde sagt, at jeg endelig ikke maatte glemme at huske, hvad Fruens Fru Mo'r havde sagt til mig, og saa sprang jeg herind for at spørge Fruen, om Fruen dog ikke syntes, det var bedst, jeg alligevel lavede en Kop The.

KLARA

som før.

Har jeg ikke sagt Dem, at jeg ikke vilde have den The?

297

PIGEN.

Jo, men jeg tænkte - -

KLARA

opbragt.

De skal aldeles ikke tænke!

JOHAN

til sin Kone, sagte.

Du forivrer Dig, Klara! *Til Pigen venligt, men indtrængende.* De har maaske nu forstaaet, at vi ikke ønsker, De skal have Ulejlighed med at lave The. Hverken Fruen eller jeg trænger til nogetsomhelst. Vi takker Dem for Deres Betænksomhed, men beder Dem bare gøre os den Tjeneste at gaa i Seng.

PIGEN.

Ja, hvis Herren og Fruen altsaa ikke ønsker . . .

KLARA

kort.

Vi ønsker, at De skal gaa.

PIGEN.

Saa mener maaske Fruen, at det er unødvendigt at lade Vandet koge længer . . .?

KLARA

til Johan.

Hører Du, Johan, det koger endnu?

JOHAN

til Pigen.

De kan uden Samvittighedsnag lade det gaa af Kog.

PIGEN.

Ja, saa tillader maaske Fruen, at jeg gaar i Seng?

KLARA

spydig.

Jo, De maa gærne.

JOHAN.

Og saa skal De have Tak for iaften, lille Ven! – Hvad hedder De forresten, flinke Pige?

PIGEN.

Jeg hedder Marie, men mit sidste Herskab kaldte mig for Stine, for Fruen dér hed ogsaa Marie, saa hvis Herren og Fruen ønsker . . .

JOHAN.

Nej, lad os holde os til Deres Kristennavn . . . Godnat Marie.

PIGEN

i Døren.

Godnat Herre. Godnat Frue.

KLARA

gnaven.

Godnat. Pigen gaar.

298

6te Scene.

Klara. Johan.

JOHAN

ler.

KLARA

sætter sig paa en Stol i Forgrunden.

Hvad ler Du af?

JOHAN

ler.

Hun er mageløs morsom.

KLARA.

Mig keder hun.

JOHAN.

Synes Du ikke, det er komisk?

KLARA.

Jeg synes, oprigtig talt, det er højst irriterende.

JOHAN.

Man kan mærke det paa Dig . . . Herregud, Klara, *sætter sig ved Siden af hende* skal Vi dog ikke for én Gang, for vor Bryllupsaftens Skyld, prøve paa begge at se det lidt humoristisk. Før var det mig, der var gnaven ... lille Klara, vær nu frommere end jeg! . . . *Hun tier fremdeles, vender Hovedet bort fra ham.* . . . Kom, saa gaar vi ind og ser paa Helligdommen ... Du fik den jo slet ikke at se før.

KLARA

med bortvendt Ansigt; mut.

Nej, jeg *vil* ikke.

JOHAN.

Vil Du da blive siddende her hele – Tiden?

KLARA

som før. Jeg véd ikke, hvad jeg vil. *Holder Lommetørklædet for Øjnene.* Jeg er saa ulykkelig.

JOHAN

ømt. Du græder jo, Klara? *Hun hulker.* Nej, Du maa ikke græde, hører Du!

KLARA

med Graad i Stemmen.

Aa -- jeg er vist meget uelskværdig! Det véd jeg godt! Men jeg *smiler til ham.* kan ikke gøre for det.

JOHAN

som før.

Du er aldeles ikke uelskværdig –

KLARA.

Aa jo! – Du er ked af mig, og jeg forstaar det saa godt.

JOHAN.

Lille Klara dog!

KLARA.

Det maa heller ikke være morsomt at faa en Kone, som er saa utaaelig som jeg . . . Men jeg var saa nervøs ... og saa kom den dumme Pige og tog alt Humøret fra mig .. Aa, jeg har 299 hele Dagen været saadan, at blot et Ord kunde faa mig til at græde . . . Jeg har ikke været mig selv ... Er Du vred paa mig, Johan?

JOHAN.

Nej vist ikke. Hvor kan Du tro! Jeg forstaar det jo altsammen saa godt!

KLARA

smilende, lidt flov.

Og saa bliver jeg saa grim, naar jeg græder – –

JOHAN.

Du er altid smuk, altid yndig. Du har aldrig været smukkere.

KLARA

rejser sig, han holder endnu hendes Haand.

Nej, Véd Du nu hvad Johan! Det er ved Gud *for* galt. Saa dum er jeg heller ikke, at Du kan bilde mig det ind ... Har Du et Spejl?

JOHAN

rejser sig og henter et lille Haandspejl fra Bordet.

Værs'go.

KLARA

spejler sig; peger ind i Spejlet; Johan staar bagved hende.

Vil Du behage at se! Sikken et Uglebillede! Gnider *Øjnene; ler.* Naa!

JOHAN.

Ja, det var rigtignok en Forbedring. Hvor det er rart at se Dig i godt Humør igen.

KLARA

lægger sin Arm om hans Hals. Hvisker.

Holder Du saa af mig? Men rigtig meget, ikke blot saadan en lillebitte Smule?

JOHAN.

Jeg elsker Dig!

KLARA

indsmigrende.

Ogsaa naar jeg er gnaven .. ogsaa naar jeg er urimelig?

JOHAN.

Altid og altid lige højt!

KLARA

rask.

Saa tænker vi ikke mere paa Marie - - eller var det Stine, hun hed?

JOHAN.

Nej, det var Marie. Tror Du nu ogsaa, hun er gaaet i Seng?

KLARA

sætter sig.

Hør Du! Det er ligefrem uhyggeligt med det Menneske! Hun kommer farende som en ond Aand.

JOHAN

sætter sig hos hende.

Hun er et rent Spøgelse !

300

KLARA.

Jeg vil sige Dig - jeg er bange!

JOHAN.

For at hun skal gøre Ulykker med Ild og Vand?

KLARA.

Nej, men hun lurser bestemt!

JOHAN.

Tror Du?

KLARA

lytter mod Døren.

Tys! Kan Du høre? - Var der ikke nogen, som gik paa Gangen?

JOHAN.

Du kan tro, hun drikker selv Theen.

KLARA

rejser sig.

Vent lidt. Jeg vil se efter ved Døren. Man kan aldrig være sikker paa saadant et fremmed Menneske!
Hun gaar hen mod Døren.

JOHAN

siddende.

Pas paa, hun ikke æder Dig!

KLARA

vender sig.

Kom med Johan. Jeg tør ikke alene!

De lister sig sammen hen til Døren paa Taaspidserne. Hun foran. Ved Døren standser de et Øjeblik og lytter.

KLARA.

Er der nogen?

JOHAN.

Jeg synes, det rasler.

KLARA.

Hu ha! ... Nu frisk Mod, Johan! . . . En, to, tre, og saa siger vi: bum!

JOHAN

sagte, langsomt.

E-n!

KLARA

som han.

T-o!

JOHAN

hurtigt.

Tre!

BEGGE

mens hun støder Døren op.

Bum! !

7de Scene.

Pigen i Døren, med Thebakken. Et Øjeblik stumt Spil.

PIGEN

frem.

Gud hvor Herren og Fruen gjorde mig bange! Jeg havde saamæn nær tabt Theen.

KLARA Og JOHAN

udbrydende.

Theen! ! De ser paa hinanden og ler.

PIGEN

sætter Thebakken paa Bordet.

Ja, Fruen maa ikke være vred. Men da jeg kom ud i Køkkenet, stod Vandet og kogte saa dejligt! Og saa tænkte 301 jeg, at det var ved Gud Synd, at Fruen ikke skulde ha'e det, som Fruen plejede van, da Fruen var hjemme. Og det var jo ikke nogen Ulejlighed for mig at tale om, for det stod jo altsammen lige

parat.

JOHAN.

De er vist en ualmindelig flink Pige, Marie?

PIGEN.

Ja, Herren og Fruen skal se, De bliver nok tilfreds med mig. Man faar det saamæn akkurat med mig, som man vil ha'e det.

KLARA.

Ja, det mærker man straks. Men nu da vi har faaet Theen, Marie, saa har De vel ikke noget imod at gaa til Sengs?

PIGEN.

Nej - hvis der ikke var mere Fruen ønskede, for ellers -?

KLARA.

Nej tusind Tak! Nu har vi jo faaet alt, hvad vi vilde.

PIGEN.

Ja, saa vil jeg bare ønske Herren og Fruen Godnat.

BEGGE

leende.

Godnat!

8de Scene.

Klara. Johan. De staar stille overfor hinanden. Brister saa begge i Latter.

KLARA

pegende paa Thebakken.

Ja, jeg véd ikke, Om Du synes -? Nu da vi har Theen .. .

JOHAN.

Ja, lad os da saa i Herrens Navn drikke den!

Tæppet falder hurtigt.